

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาระดับอุดมศึกษามีจุดมุ่งหมาย เพื่อพัฒนาความงอกงามทางสติปัญญาความเจริญทางความคิดอันจะนำไปสู่ความเจริญก้าวหน้าทางวิชาการและความเจริญของมนุษยชาติ เพื่อสร้างสรรคกำลังคนในระดับวิชาชีพชั้นสูง เพื่อพัฒนาสังคมเป็นแหล่งวิชาการที่เอื้ออำนวยประโยชน์ต่อการพัฒนาชุมชนและชนบท ทานุบำรุงศิลปวัฒนธรรมและพัฒนาคนให้เป็นผู้ที่สมบูรณ์ด้วยคุณธรรมสามารถดำเนินชีวิตอันมีค่าแก่บุคคลและสังคม สถาบันอุดมศึกษามีภารกิจที่สำคัญ 4 ประการ(คณะกรรมการวางแผนพื้นฐานเพื่อการปฏิรูปการศึกษา 2518: 197-198)คือ

1. การสอน เพื่อผลิตบุคคลที่มีคุณสมบัติตามความมุ่งหมายออกไปรับใช้สังคม
2. การวิจัยค้นคว้า เพื่อความก้าวหน้าทางวิชาการและประยุกต์ผลงานวิจัยค้นคว้า เพื่อช่วยแก้ปัญหาต่าง ๆ
3. การให้บริการวิชาการแก่สังคมในรูปแบบต่าง ๆ
4. การทานุบำรุงศิลปวัฒนธรรม

สถาบันอุดมศึกษาส่วนใหญ่มุ่งเน้นหน้าที่หลักด้านการสอนวิชาการและวิชาชีพ เพื่อสนองต่อความต้องการของสังคม ส่วนหน้าที่หลักด้านอื่นวสถาบันอุดมศึกษาส่วนใหญ่มุ่งเน้นให้ความสำคัญน้อยกว่าด้านการสอน โดยเฉพาะการให้บริการวิชาการแก่สังคมจะเป็นการช่วยผู้ที่อยู่นอกสถาบันการศึกษาซึ่ง เป็นผู้ที่ยังขาดโอกาสในการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาที่มีอยู่เป็นจำนวนมากและต้องการการศึกษาเพิ่มเติมอยู่ตลอดเวลา การให้บริการวิชาการแก่สังคมจึง เป็นหน้าที่ที่สถาบันอุดมศึกษาต้องจัดทำขึ้น เพื่อส่งเสริมให้ประชาชนได้รับความรู้รวมทั้งการให้บริการและความช่วยเหลือแก่ประชาชน โดยเฉพาะจัดกิจกรรมออกมาในรูปแบบต่างๆ เช่น การฝึกอบรม การจัดนิทรรศการ การให้คำปรึกษา เป็นต้น การให้บริการวิชาการแก่สังคมของสถาบันอุดมศึกษาจึง เป็นการมุ่งพัฒนาสังคมให้ดีขึ้น

ในอดีตการให้บริการวิชาการแก่สังคม มีผู้ที่สนใจและศึกษาไว้มากมายดัง เช่น สิบบนทร์ เกตุทัต(2516 : 3)กล่าวว่า "สถาบันอุดมศึกษาทั้งที่ตั้งอยู่ในส่วนกลางหรือส่วนภูมิภาคมุ่งทำการ

สอน เป็นหน้าที่หลัก การค้นคว้าวิจัย เป็นหน้าที่สำคัญต้องกระทำไม่เพียงรักษาอุดมคติในเรื่องการสอนและค้นคว้าหาความรู้ใหม่ หากจะต้องให้บริการแก่สังคมโดยวางแผนให้สอดคล้องกับการพัฒนาประเทศด้วย สำหรับสถาบันอุดมศึกษาที่ตั้งอยู่ในส่วนภูมิภาคน่าจะควรหาหน้าที่ตอบสนองความต้องการของภูมิภาคนั้นๆ เป็นประการสำคัญอันดับหนึ่ง" ซึ่งในระยะแรกการตั้งสถาบันอุดมศึกษาจะอยู่ในส่วนกลาง ต่อมามีการขยายสถาบันอุดมศึกษาไปตั้งในส่วนภูมิภาค เพื่อใช้เป็นแหล่งให้ความรู้ในการพัฒนาส่วนภูมิภาค ปัจจุบันสถาบันการศึกษาส่วนใหญ่จะตั้งอยู่ในส่วนภูมิภาค นอกจากนั้น ประชุมสุข อาชวอาสุข(2522 : 31)กล่าวว่า "การศึกษามีสิ่งที่มีสภาพคงที่แต่มีสภาพเคลื่อนไหว การศึกษาจึงต้องเนื่องตลอดชีวิตจำเป็นจะต้องให้สถาบันอุดมศึกษารับผิดชอบในการให้บริการศึกษาแก่ประชาชนที่ต้องการ"ซึ่งภารกิจที่สอดคล้องกับแนวคิดดังกล่าวคือ การให้บริการวิชาการแก่สังคมและสถาบันอุดมศึกษาเป็นแหล่งที่รวมของผู้เชี่ยวชาญหรือวิทยากรที่จะเอื้ออำนวยความสะดวกต่างจนวนมาก ทบวงมหาวิทยาลัย(2517 : 1)ได้ระบุประโยชน์ของการบริการวิชาการแก่สังคมของสถาบันอุดมศึกษา 4 ประการคือ

1. เป็นการเพิ่มพูนประสบการณ์การทำงานฝึกฝนนิสัยและทักษะในการทำงานของอาจารย์และนักศึกษาที่ออกปฏิบัติงาน
2. เป็นการระดมทรัพยากรของสถาบันอุดมศึกษา เพื่อพัฒนาและช่วยแก้ไขปัญหาของสังคม
3. การให้บริการวิชาการแก่สังคมช่วยสร้างโอกาสให้สถาบันอุดมศึกษาได้เรียนรู้สภาพจริงของสังคม เพื่อเปรียบเทียบกับหลักวิชาหรือทฤษฎี
4. สถาบันอุดมศึกษาสามารถปรับปรุงหลักสูตรและการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับสภาพความจริงของสังคม
5. ทาให้สังคมยอมรับว่าสถาบันอุดมศึกษาเป็นสถาบันหรือส่วนหนึ่งของสังคม

ปัจจุบันในแผนพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษาระยะที่ 7(พ.ศ.2535-2539) มุ่งพัฒนาสถาบันอุดมศึกษาของรัฐและ เอกชนให้สามารถปฏิบัติงานตามภารกิจหลักด้วยความ เป็นเลิศทั้งในด้าน การผลิตบัณฑิต การวิจัย การให้บริการวิชาการแก่สังคมและการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม เพื่อนำประเทศชาติไปสู่การ เปลี่ยนแปลงทางด้านการ เมือง เศรษฐกิจและสังคมที่พึงประสงค์

คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ แบ่งสถาบันอุดมศึกษาออกเป็น 4 ประเภท ได้แก่ มหาวิทยาลัย วิทยาลัย สถาบันวิชาชีพของรัฐและสถาบันวิชาชีพเฉพาะของเอกชน (คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2522 : 8) ดังนั้นวิทยาลัยพยาบาลสังกัดกระทรวงสาธารณสุขซึ่งเป็นสถาบันวิชาชีพของรัฐบาลก็มีฐานะ เป็นสถาบันอุดมศึกษาสถาบันหนึ่งที่มีหน้าที่หลักสำคัญ 4 ประการ คือ

การสอน การวิจัย การให้บริการวิชาการแก่สังคม และการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมซึ่งสอดคล้องกับหน้าที่หลักของสถาบันอุดมศึกษาโดยทั่วไป

วิทยาลัยพยาบาลยัง เน้นหนักในบทบาทด้านการสอน เพื่อมุ่งผลิตบุคลากรทางการพยาบาล ให้ทันต่อการใช้งานในปัจจุบันซึ่งบทบาทด้านอื่นก็มิได้สำคัญน้อยกว่าด้านการสอนเลย โดยเฉพาะบทบาทด้านการให้บริการวิชาการแก่สังคมเป็นบทบาทที่สามารถส่งเสริมบทบาทด้านการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นก่อนกับวิทยาลัยพยาบาลสังกัดกระทรวงสาธารณสุขส่วนใหญ่จะตั้งอยู่ในส่วนภูมิภาคถึง 29 แห่ง และอยู่ในส่วนกลางเพียง 5 แห่ง ซึ่งสถาบันอุดมศึกษาที่ตั้งอยู่ในส่วนภูมิภาคบทบาทที่สำคัญยิ่งบทบาทหนึ่ง คือ การให้บริการวิชาการแก่สังคม

ปัจจุบันการให้บริการวิชาการแก่สังคมของวิทยาลัยพยาบาล ตามแผนพัฒนาการศึกษา สาขาพยาบาลศาสตร์ ในแผนพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษาระยะที่ 7 (2535-2539) ได้กำหนดนโยบายด้านการให้บริการวิชาการแก่สังคมไว้ดังนี้ คือ ให้ขยายขอบเขตการบริการวิชาการแก่สังคมด้านการพยาบาลและสุขภาพอนามัยของสถาบันการศึกษาพยาบาลให้ครอบคลุมกลุ่มเป้าหมายที่กว้างขึ้นโดยเน้นการประสานงานและระดมทรัพยากรจากแหล่งต่าง ๆ มีเป้าหมายเชิงปริมาณ คือ จัดบริการวิชาการที่ให้ประโยชน์โดยตรงด้านสุขภาพอนามัยต่อสังคมอย่างน้อยสถาบันละ 3 โครงการต่อปี จัดสรรงบประมาณอย่างน้อยร้อยละ 5 ของงบประมาณดำเนินงานประจำปีของสถาบัน จัดโครงการสัมมนาระหว่างผู้ปฏิบัติงานด้านบริการวิชาการและผู้แทนองค์กรในชุมชนอย่างน้อยสถาบันละ 1 โครงการต่อปี และมีเป้าหมายเชิงคุณภาพ คือ ให้มีกิจกรรมการเผยแพร่ความรู้ผ่านทางสื่อมวลชนต่าง ๆ จัดให้มีเครือข่ายสารสนเทศด้านการบริการทางวิชาการระหว่างสถาบันการศึกษาพยาบาล (คณะอนุกรรมการทำงานศึกษาความต้องการบุคลากรสาขาพยาบาลศาสตร์ของทบวงมหาวิทยาลัย 2534)

นอกจากนี้ยังมีข้อบังคับสภาการพยาบาล ว่าด้วยการรับรองสถาบันการศึกษาวิชาการพยาบาลและผดุงครรภ์ พ.ศ. 2529 เกี่ยวกับการบริการวิชาการแก่สังคมที่ควรรายงานมีดังนี้

1. มีกิจกรรมให้บริการวิชาการแก่สังคม เช่น อาจารย์ไปเป็นวิทยากร เป็นต้น
2. ให้ความร่วมมือกับหน่วยงานหรือองค์การในการปฏิบัติการพยาบาลในโอกาสต่าง ๆ
3. จัดทำแผนกิจกรรมประจำปี สำหรับการบริการวิชาการแก่สังคม
4. นำแผนไปปฏิบัติ
5. มีการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์งานบริการวิชาการแก่สังคมของสถาบัน

จากนโยบายและข้อบังคับดังกล่าววิทยาลัยพยาบาลได้ให้ความสนใจต่อการให้บริการวิชาการแก่สังคมชัดเจนขึ้น โดยจัดกิจกรรมการบริการวิชาการแก่สังคมในรูปแบบต่าง ๆ เช่น จัดอบรม บรรยาย อภิปราย สังมนา การประชุมทางวิชาการ การจัดนิทรรศการ จัดทวารสาร เผย

แพร่ ให้ความรู้ด้านสุขภาพอนามัยทาง เสียงตามสาย จัดทำโครงการส่งเสริมสุขภาพผู้สูงอายุ โครงการศูนย์พัฒนาเด็กวัยก่อนเรียน เป็นต้น แต่สภาพที่เป็นจริงก็ยังไม่พบว่า ผลงานด้านการให้บริการวิชาการแก่สังคมยังไม่บรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ แม้ว่าภาควิชาการให้บริการวิชาการแก่สังคมของวิทยาลัยพยาบาลสามารถทำได้ครอบคลุมทั่วทุกภูมิภาคของประเทศก็ตาม

ด้วยความเป็นมาและความสำคัญดังกล่าวข้างต้น จึงควรทำการวิเคราะห์สภาพปัจจุบันของการให้บริการวิชาการแก่สังคมของวิทยาลัยพยาบาลสังกัดกระทรวงสาธารณสุข ว่ามีวัตถุประสงค์ กลุ่มเป้าหมาย วิธีการดำเนินการ การประเมินผลเป็นอย่างไร ศึกษาความคาดหวังที่จะให้บริการวิชาการแก่สังคมของผู้ปฏิบัติงานนี้ คือ ผู้บริหารและวิทยากรของวิทยาลัยพยาบาลเป็นอย่างไร สอดคล้องกับสภาพปัจจุบันหรือไม่ และระหว่างผู้บริหารกับวิทยากรหรือผู้ที่เข้าร่วมกิจกรรมการให้บริการวิชาการแก่สังคมกับผู้ที่ไม่เข้าร่วมกิจกรรมการให้บริการวิชาการแก่สังคมว่ามีความแตกต่างกันหรือไม่ เพื่อจะได้ข้อมูลสำหรับนำไปวางแผน กำหนดเป้าหมาย และพัฒนาการให้บริการแก่สังคมของวิทยาลัยพยาบาลให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อวิเคราะห์สภาพปัจจุบันของการให้บริการวิชาการแก่สังคมของวิทยาลัยพยาบาล สังกัดกระทรวงสาธารณสุข โดยในการศึกษาครั้งนี้จะวิเคราะห์ถึง
 - 1.1 วัตถุประสงค์ของการให้บริการวิชาการแก่สังคม
 - 1.2 กลุ่มเป้าหมายของการให้บริการวิชาการแก่สังคม
 - 1.3 วิธีการดำเนินการให้บริการวิชาการแก่สังคม
 - 1.4 การประเมินผลของการให้บริการวิชาการแก่สังคม
2. เพื่อศึกษาความคาดหวังของผู้บริหารและวิทยากรเกี่ยวกับการให้บริการวิชาการแก่สังคมของวิทยาลัยพยาบาล สังกัดกระทรวงสาธารณสุข
3. เพื่อเปรียบเทียบความคาดหวังของผู้บริหารกับวิทยากร และผู้บริหารและวิทยากรที่ไม่เข้าร่วมกิจกรรมการบริการวิชาการแก่สังคมกับผู้ที่ไม่เข้าร่วมกิจกรรมการบริการวิชาการแก่สังคมเกี่ยวกับการให้บริการวิชาการแก่สังคม

บันทึกการวิจัย

1. สภาพปัจจุบันของการให้บริการวิชาการแก่สังคมของวิทยาลัยพยาบาลสังกัดกระทรวงสาธารณสุข เป็นอย่างไร
2. ความคาดหวังของผู้บริหารและวิทยากรเกี่ยวกับการให้บริการวิชาการแก่สังคม เป็นอย่างไร
3. ความคาดหวังของผู้บริหารกับวิทยากรและของผู้บริหารและวิทยากรที่เข้าร่วมกิจกรรมการบริการวิชาการแก่สังคมกับผู้บริหารและวิทยากรที่ใหม่เข้าร่วมกิจกรรมการบริการวิชาการแก่สังคมเกี่ยวกับการให้บริการวิชาการแก่สังคมแตกต่างกันหรือไม่

แนว เหตุผลและสมมติฐานของการวิจัย

การให้บริการวิชาการแก่สังคม เป็นภารกิจที่สำคัญหนึ่งของสถาบันอุดมศึกษาได้มีผู้ให้ความสนใจศึกษาค้นคว้าไว้มากมายทั้งในประเทศและต่างประเทศ ข้อค้นพบที่ผู้วิจัยสนใจมีดังนี้ ประสิทธิ์ เทียมเดช (2520) ได้ศึกษาถึงบริการชุมชนของวิทยาลัยครูในทัศนะของผู้บริหารการศึกษา ครูและผู้นำท้องถิ่นในเขตการศึกษา 5 พบว่า เมื่อเปรียบเทียบทัศนะของทั้งสามกลุ่มต่อการบริการชุมชนของวิทยาลัยครูไม่แตกต่างกันทั้งด้านบริการที่เป็นจริงและบริการที่ต้องการให้วิทยาลัยครูปฏิบัติ

กนก ใบบัว (2524:45-51) ได้ศึกษาเรื่องการบริการสังคมของสถาบันอุดมศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ผลการวิจัยพบว่า การเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ที่มีต่อการบริการสังคมของสถาบันอุดมศึกษาที่หาอยู่จริงกับที่ควรทำ ความคิดเห็นของผู้บริหารกับอาจารย์ที่มีต่อการบริการที่หาอยู่จริงมีความแตกต่างกัน เมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยพบว่า คะแนนเฉลี่ยของการบริการสังคมที่ควรทำสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของการบริการสังคมที่หาอยู่จริง ส่วนความคิดเห็นที่มีต่อการบริการสังคมของสถาบันอุดมศึกษาที่ควรทำระหว่างผู้บริหารกับอาจารย์ไม่แตกต่างกัน

มยุรี ภูงามทอง (2527:111) ได้ศึกษาการบริการทางวิชาการแก่ชุมชนในรูปแบบของการศึกษานอกระบบของวิทยาลัยครูภาคตะวันออกเฉียงเหนือพบว่า ผู้บริหารและผู้ปฏิบัติการมีความคิดเห็นต่อบทบาทที่คาดหวังสูงกว่าบทบาทที่เป็นจริงและทั้งผู้บริหารกับผู้ปฏิบัติการมีทัศนะต่องานบริการชุมชนไม่แตกต่างกัน

พงษ์วิญญู ธรรมคุณ (2528) ได้ศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์เกี่ยวกับบทบาทที่เป็นจริงกับบทบาทที่คาดหวังในงานด้านบริการทางวิชาการแก่ชุมชนของกลุ่มวิทยาลัยครู

ภาคเหนือผลการวิจัยพบว่า ผู้บริหารและอาจารย์มีความคิดเห็นเกี่ยวกับบทบาทที่เป็นจริงในงานบริการทางวิชาการแก่ชุมชนทั้งโดยส่วนรวมและแต่ละด้านคืองานให้การศึกษาแก่ชุมชน งานบริการชุมชน งานส่งเสริมและพัฒนาชุมชนแตกต่างกับบทบาทที่คาดหวังอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยผู้บริหารและอาจารย์มีความคิดเห็นเกี่ยวกับบทบาทที่คาดหวังสูงกว่าบทบาทที่เป็นจริง เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ เฉพาะบทบาทที่เป็นจริงในงานด้านบริการทางวิชาการแก่ชุมชนของวิทยาลัยครูทั้งโดยส่วนรวมและแต่ละด้านพบว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเกี่ยวกับบทบาทที่คาดหวังทั้งโดยส่วนรวมและในแต่ละด้านผู้บริหารและอาจารย์ก็มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

Murphy (1975:5867-A) ได้ศึกษาลักษณะกิจกรรมการบริการชุมชนของสถาบันอุดมศึกษาต่างวาระในเมืองบัลติมอร์ โดยศึกษาจากความคิดเห็นของอาจารย์ในสถาบันอุดมศึกษา เหล่านั้น โดยแบ่ง เป็นกลุ่มอาจารย์ที่เคยร่วมกิจกรรมการบริการชุมชนกับกลุ่มที่ใหม่เคยร่วมกิจกรรมการบริการชุมชน ผลการวิจัยพบว่า ผู้ที่ร่วมงานด้านนี้จะเป็นผู้ที่มีอายุและทำงานในสถาบันแห่งนั้นมาตั้งแต่แรกคิดต่อกันนานกว่า 1 ปีผู้ตอบทั้งหมดเห็นว่า กิจกรรมการบริการชุมชนมีผลในทางบวกต่อการสอน การวิจัย และคุณภาพโดยรวมของสถาบันของตน

จาก เหตุผลและผลการวิจัยดังกล่าวผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานการวิจัย ดังนี้

1. ความคาดหวังของผู้บริหารกับวิทยากรเกี่ยวกับการให้บริการวิชาการแก่สังคมไม่แตกต่างกัน
2. ความคาดหวังของผู้บริหารและวิทยากรที่เคยร่วมกิจกรรมการบริการวิชาการแก่สังคมกับผู้บริหารและวิทยากรที่ใหม่เคยร่วมกิจกรรมการบริการวิชาการแก่สังคมเกี่ยวกับการให้บริการวิชาการแก่สังคมแตกต่างกัน

ข้อตกลงเบื้องต้น

วิทยาลัยพยาบาลในเขตเดียวกัน ถือว่ามีลักษณะการให้บริการวิชาการแก่สังคมไม่แตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัยดังนี้

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ

1.1 ผู้บริหาร คือ บุคคลที่ทำหน้าที่เกี่ยวกับการบริหารในสถาบันการศึกษานั้น ได้แก่ ผู้อำนวยการ หัวหน้าฝ่าย และหัวหน้าแผนกวิชา หรือผู้รักษาราชการในแต่ละตำแหน่งหรือ ผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนในแต่ละตำแหน่งในปีงบประมาณ 2537 ของวิทยาลัยพยาบาลสังกัดกระทรวง สาธารณสุข จำนวน 34 แห่ง

1.2 วิทยากร คือ บุคคลที่ทำหน้าที่เกี่ยวกับการสอนภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติแก่นักศึกษาพยาบาลโดยมีพื้นฐานความรู้ในสาขาการพยาบาลในปีงบประมาณ 2537 ของวิทยาลัยพยาบาลสังกัดกระทรวงสาธารณสุข จำนวน 34 แห่ง

จำนวนประชากรทั้งหมด 1,003 คน (แสดงในตารางที่ 1)

2. การให้บริการวิชาการแก่สังคมในครั้งนี้ มี 2 ลักษณะ คือ

ลักษณะที่ 1 กำหนดเป็นโครงการให้บริการวิชาการแก่สังคม

ลักษณะที่ 2 ไม่ได้กำหนดเป็นโครงการให้บริการวิชาการแก่สังคม

3. การศึกษาครั้งนี้มุ่งวิเคราะห์สภาพปัจจุบันและความคาดหวังของผู้บริหารและ วิทยากรเกี่ยวกับการให้บริการวิชาการแก่สังคมของวิทยาลัยพยาบาลสังกัดกระทรวงสาธารณสุข

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

การให้บริการวิชาการแก่สังคม หมายถึง กิจกรรมต่าง ๆ ที่วิทยาลัยพยาบาลจัดให้แก่สังคม โดยมุ่งหวังให้ชุมชน-บุคคลหรือกลุ่มบุคคลในสังคมมีพัฒนาการในด้านต่าง ๆ และที่เกี่ยวกับสุขภาพอนามัย

สภาพปัจจุบัน หมายถึง สภาพที่มีการปฏิบัติจริงอยู่ในปัจจุบันเกี่ยวกับการให้บริการวิชาการแก่สังคมของวิทยาลัยพยาบาลสังกัดกระทรวงสาธารณสุข ประกอบด้วยรายละเอียดดังต่อไปนี้ นโยบาย แผนงาน ฝ่ายที่รับผิดชอบ ปัญหา-อุปสรรคที่พบ แนวทางการแก้ไขปัญหา และลักษณะการให้บริการวิชาการแก่สังคมซึ่งแบ่งเป็น 2 ลักษณะดังนี้ คือ

ลักษณะที่ 1 กำหนดเป็นโครงการให้บริการวิชาการแก่สังคม หมายถึง การให้บริการวิชาการแก่สังคมที่วิทยาลัยจัดดำเนินการโดยกำหนดเป็นโครงการ มีการกำหนดวัตถุประสงค์ กลุ่มเป้าหมาย วิธีกาเนินการ ผู้รับผิดชอบ ระยะเวลา งบประมาณ และการประเมินผลไว้อย่าง

ชัดเจน

ลักษณะที่ 2 ไม่ได้กำหนดเป็นโครงการให้บริการวิชาการแก่สังคม หมายถึง การให้บริการวิชาการแก่สังคมที่วิทยาลัยพยาบาลจัตคาเป็นการโดยไม่ได้กำหนดเป็นโครงการแต่สามารถทราบถึงวัตถุประสงค์ กลุ่มเป้าหมายและวิธีดำเนินการได้

ความคาดหวัง หมายถึง ความมุ่งหวังหรือความต้องการที่มีต่อการให้บริการวิชาการแก่สังคมของวิทยาลัยพยาบาลสังกัดกระทรวงสาธารณสุข ทั้งนี้โดยนัยหนึ่งว่าตามสภาพที่เป็นจริงวิทยาลัยพยาบาลจะมีหรือปฏิบัติในลักษณะดังกล่าวหรือไม่ประกอบด้วยรายละเอียดต่อไปนี้ นโยบาย วัตถุประสงค์ กลุ่มเป้าหมาย งบประมาณ ระยะเวลาดำเนินการ วิธีดำเนินการ วิธีการให้บริการ เนื้อหา วิชาการ และการประเมินผล

ผู้บริหาร หมายถึง บุคคลที่กระทำหน้าที่เกี่ยวกับการบริหารในสถาบันการศึกษานั้น ๆ ได้แก่ ผู้อำนวยการ หัวหน้าฝ่าย และหัวหน้าแผนกวิชา หรือผู้รักษาราชการในแต่ละตำแหน่งหรือผู้ปฏิบัติหน้าที่แทนในแต่ละตำแหน่งของวิทยาลัยพยาบาลในปีงบประมาณ 2537

วิทยากร หมายถึง บุคคลที่ทำหน้าที่เกี่ยวกับการสอนภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติแก่นักศึกษาพยาบาลในวิทยาลัยพยาบาลโดยมีพื้นฐานความรู้ในสาขาการพยาบาลในปีงบประมาณ 2537

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. เป็นแนวทางในการกำหนดนโยบายและวางแผน เพื่อพัฒนางานด้านการให้บริการวิชาการแก่สังคมของวิทยาลัยพยาบาล
2. เป็นข้อมูลเบื้องต้นในการนำเสนอรูปแบบในการให้บริการวิชาการแก่สังคมของวิทยาลัยพยาบาลที่ชัดเจนขึ้น
3. เป็นข้อมูลที่จะกระตุ้นให้วิทยากรเห็นความสำคัญบทบาทของคนและให้การสนับสนุนการให้บริการวิชาการแก่สังคม